

Eisner (1956) vyslovil domněnku, že se Máchova při formování některých svých veršů přidržel aliteračního principu. Jedná se o původně starogermánský způsob utváření veršů, jehož výsledkem je v první řadě aliterační rým, tj. rým preferující hláskovou shodu na začátku slov. Aliterační princip zůstal živý i v tvorbě pozdějších generací německých autorů a podle Vašákova názoru se s ním mohl Máchova seznámit nejspíše prostřednictvím Klopstockova díla. Existenci přímého vlivu aliteračního principu na Máchovo básnické dílo může potvrdit dostatečné množství a kvalita Máchových potenciálních aliteračních veršů nebo strukturovanost jejich množiny, která se nezbytně projevuje určitými pozorovatelnými pravidelnostmi (pravidelný souvšyk specifických vlastností aliteračního verše, pravidelnosti v rozložení potenciálních aliteračních veršů). Podstatné jsou pravidelnosti, které lze obtížně hodnotit jako náhodně vzniklé. Nutným předpokladem pro kvalitativně-quantitativní i systémovou analýzu je vypracování seznamu všech Máchových potenciálních aliteračních veršů s podrobným hodnocením způsobu jejich realizace (máchovský korpus). Rozbor tohoto materiálu prokázal jeho strukturovanost na mnoha různých úrovních a rovněž nápadnou frekvenci potenciálních aliteračních veršů v Máchově díle. Souhrn veškerých dílčích výsledků opravňuje k tomu, aby byla Eisnerova hypotéza považována za pravdivou. Srovnání způsobu realizace aliteračních veršů u Máchy a u Klopstocka ukázalo určité analogie, které však nejsou takového charakteru, aby opravňovaly ke kategorickým závěrům.